

ből. Erre a célra pedig egy rendkívül érdekes behajtási eljárást konstruált. A vízdíjakat stb. egyszerűen a lakás- és üzletbérek függvényévé tette és minthogy ez a 720 millió a Budapesten 1920 május 1-én tényleg fizetett 240 milliónyi bérösszeg 300%-a: a közüzemi pótlékokat az 1920 május elsejci bérek 300%-ában állapította meg. Már most mi ennek a zseniálisan egyszerű számvetésnek a következménye? Nem kevesebb, minthogy

a bérlők nem a tényleg élvezett szolgáltatások ellenértékét fizetik meg, hanem egy teljesen irreális összeget, ami ennél lehet kevesebb is, de — az üzleteknél legtöbbször — jóval több.

Ha egy kereskedő 1920 május 1-én 40.000 korona bért fizetett, akkor a közüzemi pótléka 120.000 korona lenne, tekintet nélkül arra, hogy tényleg mennyi vizet fogyaszt, hogy tényleg mily mérvben veszi igénybe a főváros szemétkihordó, kéményseprő és egyéb üzemait. Ha pedig tekintetbe vesszük, hogy egyrészt 1920-ban a műhelyek és üzlethelyiségek bére már aránytalanul meghaladta a lakbérekét, másrészt ezek a helyiségek veszik legkevesebbé igénybe a közüzemeket; nyilvánvaló, hogy a közüzemi pótlék 400%-os emelése elsősorban a fővárosi kereskedőt és iparost sújtja, tehát azokat, akik enélkül is a legnagyobb mértékben járulnak a főváros háztartásához, akik a főváros elsőrendű adóalanyai.

Mert elsősorban is erre kell gondolniok a fővárosi pénzügyek intézőinek. Arra, hogy a főváros közönsége súlyos milliárdokkal adózik az államnak és a fővárosnak, hogy nehezen megkeresett pénzek folynak a főváros kasszájába községi pótladó, házbérlőrajcár, vigalmi, közlekedési és szálloda adó, a különböző fogyasztási adók, városi vám stb. stb. címén. A főváros kimutatásai azt is elárulják, hogy

községi adókból az év első 9 hónapjában kétszerannyi bevétel volt, mint amennyit az egész évre előirányzott, a forgalmi adó pedig közel egy milliárdot hoz 1922-ben, míg az előirányzat negyedmilliárdot várt csupán.

A legnagyobb mértékben elhibázottnak kell tartanunk azt a pénzügyi politikát, amely az adó stb. fejében befolyó milliárdokon felül még külön megfizetteti a vízfogyasztást, külön megfizetteti a szemétkihordás, a kéményseprés stb. költségeit a maguk teljes összegében, hiszen mindezek a funkciók a lakosság elemi szükségleteit elégítik ki és a közjövendelmeket elsősorban ezek fedezésére kellene fordítani. Jól tudjuk, az általános gazdasági viszonyok megnehezítették a főváros gazdasági helyzetét, de ezzel arányban, sőt ezt meghaladó mértékben növekedtek az adók és egyéb közszolgáltatások, amelyeknek milliárdokra rugó összege feltétlenül elégséges — helyes pénzügyi politika mellett — az amúgy is lefokozott igények kielégítésére. Reméljük, hogy a közgyűlésen a belátás politikája lesz úrrá, amely nem enged meg a főváros és az állam legjobb adóalanyainak — a kereskedő és iparos existenciájának — teljes tönkretételét.